

כגפן פוריה

עלון להפצת תורה ויחידות

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה

פְּרִשֶׁת וְאַרְא

כח' טבת תשפ"ו

מזכרים ראש חודש שבט שיחול ביום שני

המולד ביום ראשון 15:06 11 חלקים

שובבים ב, ה, ב

הפטרה: כה אמר ה' בקבצי

יציאת שבת ר"ת: 18:00

גיליון 946

יציאת השבת:

17:38

ירושלים: 17:39

כניסת השבת:

16:27

ירושלים: 16:23

יש בעל הבית לעולם!

הרב עמוס שושן - רב ישובי רכס פוריה

וְאִם מֵאֵן אֶתְּהָ לְשַׁלַּח הַנֶּה אֶנְכִּי נִגַּף אֶת כָּל גְּבוּלְךָ בְּצַפְרָדְעִים: (שמות פרק ז, כז), רבותינו זכרונם לברכה אמרו: "המכות שהביא הקדוש ברוך הוא על המצריים גרם להם שיעשו שלום ביניהם. כיצד? היה מחלוקת בין בני כוש ובין בני המצריים. המצריים אומרים עד כאן תחומנו והכושים אומרים עד כאן תחומנו. כיון שבאו הצפרדעים עשו שלום ביניהם. הגבול שהיו נכנסות הצפרדעים לתוכו הדבר ידוע שאין השדה שלו, שנאמר: "את כל גבולך" - גבולך ולא של אחרים". (מדרש רבה שמות פרשה י פסקה ב). המדרש מתאר כיצד מכת הצפרדעים הביאה איתה גם שלום עבור המצרים. מכיוון שהצפרדעים היו אך ורק בתוך גבול מצרים, יכלו המצרים להיעזר בהם על מנת לקבוע את גבול ארצם, ועל ידי כך להגיע לשלום עם שכניהם.

והנה אנו לומדים מזה פלא עצום, שהרי גם המצרים וגם אנשי כוש האמינו בנותן המכה בבורא עולם, ובדברי משה! שהרי משה אומר כי ה' יגוף את כל גבול מצרים בצפרדעים, ולפי זה הם קבעו את גבולותיה של ארץ מצרים, דבר שהיה מוסכם גם על בני כוש. ואולם עם כל אמונתם זו, עדיין סרבו המצריים לשלח את בני ישראל.

עוד אפשר ללמוד דרך מכה זו, אשר מצד אחד קבעה את הטריטוריה והגבולות של ארץ מצרים ומצד שני הראתה למצרים שאין להם טריטוריה בכלל. ואכן, חוסר האפשרות של פרעה למנוע מהצפרדעים להיכנס לבית, לתנור, למיטה ואפילו בתוכו ממש, וכלשון הכתוב "בך", באה ללמד את פרעה ואת המצרים "כי אני ה'", יש 'בעל בית' אמיתי לעולם והוא בורא העולם!

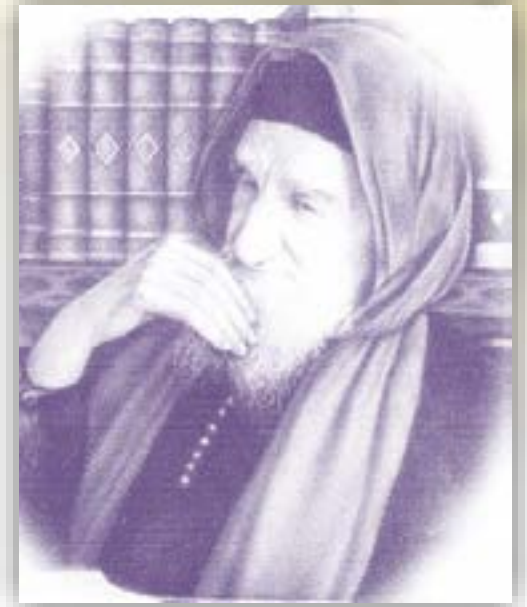
בהוצאת מכון "שערי תורה": פוריה־נוה עובד ד.ג. גליל תחתון 15210

שערי תורה וחסד ע"ר * כולל אברכים * שיעורי תורה * פרסומים תורניים * גמ"ח עזרה לגזקקים *

הדפסה: דפוס כנרת. עריכה: צ. שוורץ. היה שותף. להעברת תרומות: בנק המזרחי סניף טבריא מספר חשבון: 123459

ישראל אשר בך יתפאר

השבוע ביום חמישי ד' שבט יחול יום ההילולא של הצדיק המלומד בניסים רבי ישראל אביחצירא המכונה ה'בבא סאלי', שהיה ידוע בקדושתו ופרישותו ואשר ברכותיו עשו פירות ורבים נושעו מתפילותיו.

ה"בבא סאלי" רבי ישראל אביחצירא
ראש השנה תר"ן - ד' שבט תשד"מ

האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא הנקרא: 'בבא סאלי' נולד בראש השנה של שנת תר"ן לאביו האדמו"ר רבי מסעוד, בנו בכורו של מרן ה'אביר יעקב'. עם לידתו נתמלא הבית אורה. האב אשר ידע כי שורש נשמתו של בנו הנולד גבוהה, קבע משמרות של תלמידי חכמים שילמדו בסמוך לו, כדי שיתדבקו דברי תורה באזניו.

ביום השמיני מיד לאחר תפילת שחרית הכניסו את הבן בבריתו של אברהם אבינו עליו השלום, כאשר רבי מסעוד האב, מל את התינוק, ורבי יצחק הי"ד דודו, שלעתיד יהיה מורו ורבו ישב על כיסא הסנדק.

רבי מסעוד רצה לקרוא לבנו כשם אביו יעקב, אך מגודל הערצתו, ומתוך החשש שמא יש בזה צד זלזול בכבוד אביו, החליט לקוראו בשם ישראל.

וסמך על האמור במקרא (בראשית לב, כט): "לא יעקב יאמר עוד שמך, כי אם ישראל, כי שרית עם א-לקים ועם אנשים ותוכל". ואכן הרב הפך להיות לגדול בישראל ולבעל מופת שרבים נושעו מברכותיו ומתפילותיו.

הבבא סאלי היה ידוע כמי שערך צומות רבים וסיגופים, כגודל מעלתו בפרישות ויראת שמים. אף על פי שהיה מסתיר את הצומות אפילו מבני משפחתו, ידוע כי היה צם צומות הפסקה, שישה ימים רצופים, ממוצאי שבת ועד ערב שבת! גם כאשר היה אוכל בערב הצום או בסופו היה מעט בלבד כדי קיום הגוף, וגם זה נעשה כסעודת הילולא לפטירתם של צדיקים.

ציון קברו של הבבא סאלי בנתיבות

ברכת הצדיק: מסופר על האדמו"ר רבי ישראל אביחצירא זצ"ל, שיום אחד הופיע לפניו בחור על כסא גלגלים, הבחור ישב לפני האדמו"ר וסיפר שנפצע במלחמת יום הכיפורים, ולאחר סידרת ניתוחים נשאר רתוק לכסא גלגלים כאשר רגל אחת בכלל לא מתפקדת, מצב הרגל אף החל להתדרדר והיה

חשש שיצטרכו לקטוע לו אותה, אותו בחור שהיה מרוחק מתורה ומצוות שוכנע כמעשה של יאוש לנסוע לנתיבות אל הצדיק, אולי יש אמת בכל אותם סיפורים ששמע על ה"נסים" שיכול הצדיק לעשות, שמע הרב את סיפורו של הבחור פנה אליו ושאלו: תפילין אתה מניח בכל יום? לא ענה הבחור. על השבת אתה שומר? - לא - באה התשובה.

אם כן, התפלא הרב, תן תודה שרגל אחת שלך כן בריאה... הרי את הכח אנו מקבלים מאתו יתברך, ואם אין אנו עושים את רצונו, בידו לקחת מאתנו את אשר נתן לנו ולשתק אותנו כליל, ואתה שאינך הולך בדרך התורה והמצוות, מה שכן יש לך הוא מתנת חנם. מששמע זאת הבחור פרץ בבכי מר, שגרם התרגשות אצל כל הנוכחים.

לאחר שנשתררה דומיה בחדר, הישיר הרב את מבטו אל עיני הבחור ושאלו: - אם אברכך ברפואה שלמה, ותוכל לקום על רגליך, האם תהיה מוכן לקבל עליך עול מצוות? כן - באה התשובה. אם כן - אמר הרב - תן לי את ידך, ואני מברך אותך ברפואה שלמה לעבודתו יתברך. לאחר שנישק הבחור את ידי הרב, אמרו לו הנוכחים לנסות לקום על רגליו. להפתעתו הצליח מיד לעמוד, ואף לצעוד מספר צעדים ללא עזרת איש...

בעודו המום מהשינוי הכביר שחל במצבו, ניסה להלך במהירות יותר גדולה, ועד מהרה מצא את עצמו ליד דלת דירתו של הרב. בקפיצה יצא החוצה, והחל לרוץ כשהוא פונה לעוברים ושבים בשאלה, היכן יש טלפון ציבורי? הטלפון הקרוב ביותר היה בישיבת הנגב מרחק כמאתיים מטרים מבית הרב, לשם הגיע הבחור בריצה, ובהתרגשות לא רגילה דיבר עם משפחתו, וסיפור להם בפרוטרוט את אשר קרהו בבית הרב.

בחורי הישיבה ששמעו בהשתאות את סיפורו לא האמינו למשמע אוזנם, אך לאחר שחזר על סיפורו נתפסו לאוירת התעלות נפלאה, שילכו יד ביד ויצאו בריקוד של שמחה ביחד עם הבחור להודות להקדוש ברוך הוא על הישועה הגדולה. יותר מאוחר הגיעו רבים לבית הרב והשתתפו שם בסעודת הודיה מיוחדת לכבוד הנס הגדול. הבחור המאושר שמר את הבטחתו ושינה באופן יסודי את אורחות חייו, אך לא רק הוא חזר בתשובה, אלא רבים שנוכחו ושמעו את הסיפור, לא שכחוהו זמן רב והתחזקו באמונה וביראת שמים.

הלכות גניזה

א. ספר תורה שבלה, עדיף להותירו בבית הכנסת במקום מכובד מאשר לגנוזו. ואם רוצים לגנוזו, חובה לגנוזו בתוך כלי חרס, המגן מלחלוחית האדמה, כדי שהספר יתקיים בתוכו לעולם.

ב. ספרי נביאים וכתובים הכתובים על גבי קלף כספר תורה, ואף מגילת אסתר שלא נזכר בה שם ה', ופרשיות של תפילין ומזוזה – טעונים גניזה בכלי חרס, כדין ספר תורה האמור לעיל.

ג. חפצי קדושה, דהיינו: ספר תורה, ספרי קודש, תפילין ומזוזות; וכן חפצים המשמשים את הקדושה – המכונים 'תשמישי קדושה' – שבלו ואינם ראויים עוד לשימוש, חובה לגונזם. עטיפה של ספרי קודש המיועדת לשמירה על כריכת הספר, לא חלה עליה קדושה ואינה טעונה גניזה, אולם עטיפה המיועדת לנוי לספר, נחשבת לתשמיש קדושה וטעונה גניזה.

ד. עיתון שיתכן כי כתובים בו דברי תורה – יש המתירים להכניסו שקית בתוך שקית לאשפה. ויש המתירים להכניסו למיחזורית של נייר. ויש אומרים שאסור להשליכו לאשפה מבלי לבדוק תחילה אם יש בו דברי תורה, וכשנמצאים בו דברי תורה או שמות קודש צריך לגנוזם. וזו לשון הרמב"ם: "כל המאבד שם מן השמות הקדושים הטהורים שנקרא בהן הקדוש ברוך הוא, לוקה מן התורה שהרי הוא אומר בעבודה זרה, "ואיבדתם את שמם ... לא תעשון כן, לה' אלוהיכם", (דברים י"ב, ג-ד). שם ה' הנכתב ברמז, כגון: אות ה', או ב"ה, בס"ד ובעז"ה, אין איסור במחיקתם.

ה. אסור להשתמש בספרי קודש לצורך האדם, כגון להגן מפני השמש, או להסתיר דבר מה. ונחלקו הפוסקים אם מותר להניח ספר מתחת לספר שלומד בו כדי להגביהו. אין להניח דפים ריקים בתוך ספר קודש, וכל שכן דפים שכתובים בהם דברי חולין; ויש שהתיר להניח דפים ריקים לצורך כתיבת ביאורים על הספר.

ו. ברחבי הארץ ישנם מתקני גניזה המיועדים לכך. מתקן הגניזה מיוצר מפח עמיד ומוגן מפני גשם. למתקן פתחים המיועדים להכנסת גניזה רגילה, (כתבי קודש ותשמישי קדושה ומצוה), וכן תיבה נפרדת עבור גניזה חמורה, (תפילין ומזוזות), הטעונה גניזה מיוחדת. יריעות ספר תורה יש להעביר לעמותה לגניזה בתיאום מראש.

לעילוי נשמות אמו"ר רבי יצחק שושן זצ"ל - גלב"ע יב' תמוז תשע"ז

עלון זה מוקדש:

לחפצא: ציפורה ודוועט לוי. שרה בת שמונה. עזר בן עישא. תקוה בת עזיזא. אלעזר בת נאן. אסנת בת זדבנא. מוא בת עזריאל. אברהם בן רחל. רחמים בן סולמנא. הראל בן אביגיל. אילנה בת סליחה. ישי ורחל לוי. חנה בת זוהרה. עדן בת רחל. מיטל מוריה אדרי. יוסף בן בן מיכל. דוד ביטון הי"ד.

לעילי נעזת: הר"ע יעקב. הר"מ אילחז. רבי נסער מלול. רבי עקיבא נחמן שני. עקב הר"ע. נאכמס הר"ע. יוסף חיים. ישראל אברהם נען. ארזא מעליס. דוד גוסטמן. מרדכי פולק. מרדכי בן דמו. אסתר ועבר נחום. עמוס דאז. אסתר בת תרואה. אליהו בת פרידה. אריה בן שבעון. ציונה בת דוד. עקב ואלא אסטאנזא. עזריה געמזס. הר"ח לוי. בנימין דודא. מיריה שבעון. אסתר אלקוב. אברהם בן אלעזר. רחמים. מרתה ואלין מעליס. משה ונעקן. אלה נאצי. אלה נאצי. עקב נאצי. עקב ושמחה אילחז"ל. ח"י אריה נאצי. אברהם וליא. ח"י אריה נאצי. ח"י אריה נאצי.

לעני נאכמס בשווא: רחמים. אלכסנדר שנידור. שושנה ורה, רפאל פרייז, ויצעילי צילה לבית שושפחת ציטרון הי"ד. אברהם וליא. ציטרון ח"ל.

להחזרת נעדרי צה"ל ושבייך ובהם: רון ארד, יהודה כץ, גיא חבר. רן גואילי הי"ד.

למעוניינים להשתתף בהוצאת עלון זה נא לפנות לדוד: 0537788483